

Via del Diedre inclinat a les Agulles de Perramó

"La muntanya m'ha ensenyat a no fer trampes, a ser honest amb mi mateix i amb el que faig. Afrontada des d'una forma determinada, la muntanya és una escola indubtablement dura, a vegades cruel, però sincera, cosa que no sempre succeeix a la vida mateixa"

Walter Bonatti

Introducció

Les agulles de Perramó formen part d'un llarg estrep rocallós, que separa la vall de Batiselles, al Nord, i la Vall de Perramó al Sud.

Algú ha comparat aquestes agulles amb els Drus francesos. Salvant les distàncies i les mides, les agulles de Perramó i tota la vall que els hi dona nom, són un lloc de gran bellesa que val la pena visitar, tot i no tenir cap tres mil a tret des de la vall. Totes les vies que ascendeixen per les cares de les agulles de Perramó, des de les més llargues de la cara nord a les més assolellades de la cara sud, impliquen el mínim compromís que comporta una escalada d'alta muntanya, però la recompensa final és molt més gratificant que la que podem trobar en vies esportives, on s'ha de fer cua per pujar.

A les agulles de Perramó hi ha vies d'escalada obertes als dos vessants, però les més llargues i difícils es troben al vessant nord. Des de la primera ascensió coneguda, feta per H. Brulle i G. Castagné al 1911, aquestes parets han vist el pas dels millors escaladors. La via que ressenyem creua la paret sud per la meitat, es tracta d'una via de dificultat tècnica baixa però de gran ambient

alpí. La roca no és d'una qualitat com el granit que ens podem trobar a les Maladetes.

Aproximació

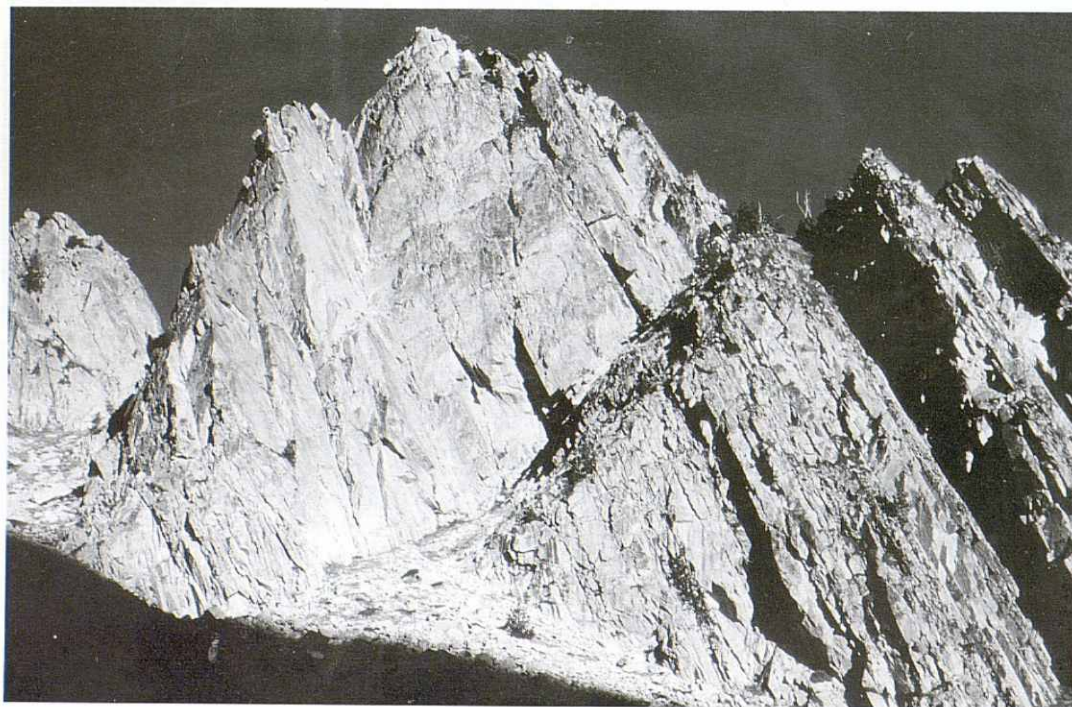
L'aproximació es realitza sortint del pàrquing que hi ha al principi de la pista que puja a la vall d'Estós. Haurem de remuntar aquesta vall fins arribar a uns cartells que ens indiquen la vall de Batiselles a l'esquerra. Remuntem aquest sender, fins arribar a un pla on trobem un petit ibón i una cabana de fusta molt petita. Des d'aquest punt ja podem observar la magnífica cara nord de les agulles de Perramó; val la pena aturar-se una estona en aquest indret per gaudir del paisatge, ja que mirant al sud tenim les Tuques d'Ixeà.

En aquest punt el camí es separa, si seguim el GR., anirem a la cara nord de les agulles. Hem d'agafar el camí de l'esquerra (mirant les agulles de Perramó) i anirem a parar als llacs que donen nom a aquestes agulles; aquí podrem agafar aigua.

Des dels llacs de Perramó tenim una visió perfecta i total de la cara sud de les agulles, i podrem identificar la nostra via. Es tracta de la via del diedre inclinat, que ens servirà per identificar el recorregut de la via, també ens pot ajudar a reconèixer la via un arbre que ens ajudarà a fer reunió. Per arribar a peu de via, caldrà en primer lloc creuar la tartera que hi ha a sota de les agulles. Pujarem una mica per la gran plataforma inclinada que està adossada a les agulles i, sota d'un ressalt petit, al costat d'una petita cova, ens podrem calçar els peus de gat i posar-nos els boudrier.

Descripció

Aquest primer tros, es tracta d'una grimpada fàcil, comuna amb totes les vies que comencen per aquest sector. Abans d'arribar al diedre que ens interessa, trobarem una reunió amb dos pitons, és més aconsellable fer la reunió sota el diedre, encara que sigui una mica incòmode i no doni moltes oportunitats de fer una reunió ferma, ja que si no ens trobarem amb el problema que al següent llarg no ens arribarà la corda. Si muntem

Cara Sud de les Agulles de Perramó. Foto Marçal Rocías